

Painajainen parrasvaloissa

Kirjailijan työ ei ole pelkkää yksinäistä näyttöruudun tuijotusta, vaan siihen liittyy etenkin uuden kirjan julkaisun aikaan paljon kaikenlaista juoksua kaupallisissa kissanristiäisissä. Kirjakaupoille kirjailijavierailut ovat lähes pomminvarmoja myynninkertaa, ja koville nimille niistä seuraa väistämättä myös rotevasti lisätienestit myyntien myötä. Kun Roger Moore kävi promoamassa elämäkertansa, joka ainoa signeerauspaikka oli kattohirtillä myöten täynnä ja bonuksena entinen James Bond ja Like-kustantamo nappasivat vielä pääuutislähetyksistä rotevasti viipaleet kallista ilmaista mainosaikaa itselleen.

Tämä putkahti mieleeni, koska olen itsekin kirjoittanut yhden kirjan samaiselle Like-kustantamolle, joka on tosin nykyään osa Otava-konsernia. Minun aikanaani se oli enemmänkin sellainen indie-kustantamo kuin suuria hittejä metsästävä rahapaja, mutta toki Likelläkin oli silloin omat hittinsä, Mikael Niemen *Populäärimusiikkia Viitajänkältä* sekä Arno Kotron läpimurto-romaanin *Sanovat sitä rakkaudeksi*.

Samaan aikaan Kotron kanssa minulta ilmestyi ainoa Likelle kirjoittamani teos, Juoppohullun päiväkirjan kolmas osa *Raskauspäpä*. Moni kuvittelee edelleen erheellisesti, että olisin aloittanut kirjailijan urani Likellä, mutta kyllä esikoisteokseni *Juoppohullun päiväkirjan* julkaisi Diktaattori Oy ja ainoastaan sen taskukirjajoukot olivat 36 000 kappaleen ajan Likellä, minkä jälkeen kirja palasi takaisin diktaattorin kotiin.

Liken markkinointikoneisto päätti iskeä syksyllä 2003 kaksi kärkeä yhdellä iskulla ja lähetti runokomeetan rennukirjailijan kanssa kiertämään Helsingin Taiteiden yöhön. Ensimmäinen etappi oli Aleksin Suomalainen kirjakauppa, jossa pelin henki kävi minulle hyvin selväksi: runopoika ja rattopoika on tasan tarkkaan väärä pariskunta markkinoimaan mitään yhdessä, joten seurasin lähinnä oppipojan roolissa, miten yleisö pannaan syömään kädessä ja saadaan aikaan kunnon hypetys kirjalle. Ja se kirja ei todellakaan ollut minun kirjoittamani.

Yleisössä oli myös Iltalehden kolumnisti Mattiesko Hytönen, ja seuraavan lauantain lehdestä sain lukea ensimmäisen Hytösen kolumnin Kotrosta. Olikohan Kotro ollut liian mielin kielin Hytöselle vai mitä oli tapahtunut, mutta sen jälkeen Mattiesko on antanut runonmitalla Arnon maistaa sitä, mitä sanovat julkisuudeksi.

Matkalla Aleksilta Kaapelitehtaalle purnasin Arnolle, että hänen menestyksensä täytyy johtua vain ja ainoastaan hänen paljon myyvämmästä nimestään.

– Mitä vitun mediaseksikästä on sellaisessa nimessä kuin Juhana Vuorinen? marmatin.

Arno ei tahtonut saada nauruaan lakkaamaan edes Kaapeli-

tehtaalla, mistä kuvittelin vihdoinkin löytäväni muutamia minunkin lukijoitani. Yleisön nähdessäni unelmani mureni kuin seksileluksi tarkoitettu pipari. Koko sali oli ääriään myöten täynnä luomupu-naviinää lipittäviä baskeripäisiä taidehörhöjä, jotka kuvittelivat olevansa suuria kulttuurin tuntijoita, kun osasivat kietoa kurkkuunsa ympärille Palestiina-huivin ja lausua oikein Jack Kerouacin ja William S. Burroughsin nimet.

Annoin ilomielin Arno Kotron astua ensin lavalle, jossa hän hetkessä kietaisikin yleisönsä nousuhumalaiset tuntosarvet sormensa ympärille.

Kotron mentyä tuli minun vuoroni kavata lavalle, jonne ka-puamista eivät apodit häirinneet, sillä kuuluttaja suorastaan inho-ten sylkäisi tuiki tavallisen nimeni. Ainoa meteli syntyi, kun niin moni päätti nimeni kuullessaan pitää virallisen taidekupaussin ja kolisteli mennessään pöytiä ja tuoleja. Silmäilin hetken jäljelle jäänyttä ylimielisen ja kyllästyneen näköistä porukkaa ja sain idean, annetaapa heille poetiikan oppitunti. Tartuin punaviinille tuoksuhaavaan mikrofonin ja sanoin rehvakkaasti:

– Onpas mahtavaa, kun paikalle on osunut näin runsaslukuinen runouden ystävien kaarti.

Tässä vaiheessa joku rohkea jo vaati minua poistumaan lavalta. Lupasin käydä hakkaamassa hänen viinin tummentamat hampaat kurkkuun, jos vielä kerran julkeaisi häiritä runonlausuntaan keskittymistäni. Vasta väkivallalla uhkailulla sain nämä viherpipertäjät paneutumaan varsinaiseen antiini.

– Nähkääs, kyllä sitä meikäläinenkin osaa runoja rustata ja haluankin tulkita teille nyt tästä uunituoreesta *Raskauspäpä*-kirjastani runon nimeltä *Ehto rakkaudelle*, kuulutin ylpeänä.

Salissa tuli hiirenhiljaista. Pläräsin oikean kohdan esille ja ennen kuin aloin *Kuolleiden runollijoiden seura* -elokuva imitoiden lukea tekstiä kerroin pohjustukseksi, että runon on kirjoittanut fiktiivinen nainen miehelle, jonka epäilee pettäneen naistaan:

EHTO RAKKAUDELLE

käy vierassa
käy tutuissa
käy huorissa
mutta älä käy
hermoilleni
silloin leikkaan munasi irti
käykö?

Runon lausuttuani kumarsin turpa auki äänetönnä töljottavalle yleisölle ja kysyin:

– Vai olisiko tälle kirjalle ollut kuitenkin myyvämpi nimi *Sanovat niitä rakkausarvoksi*?